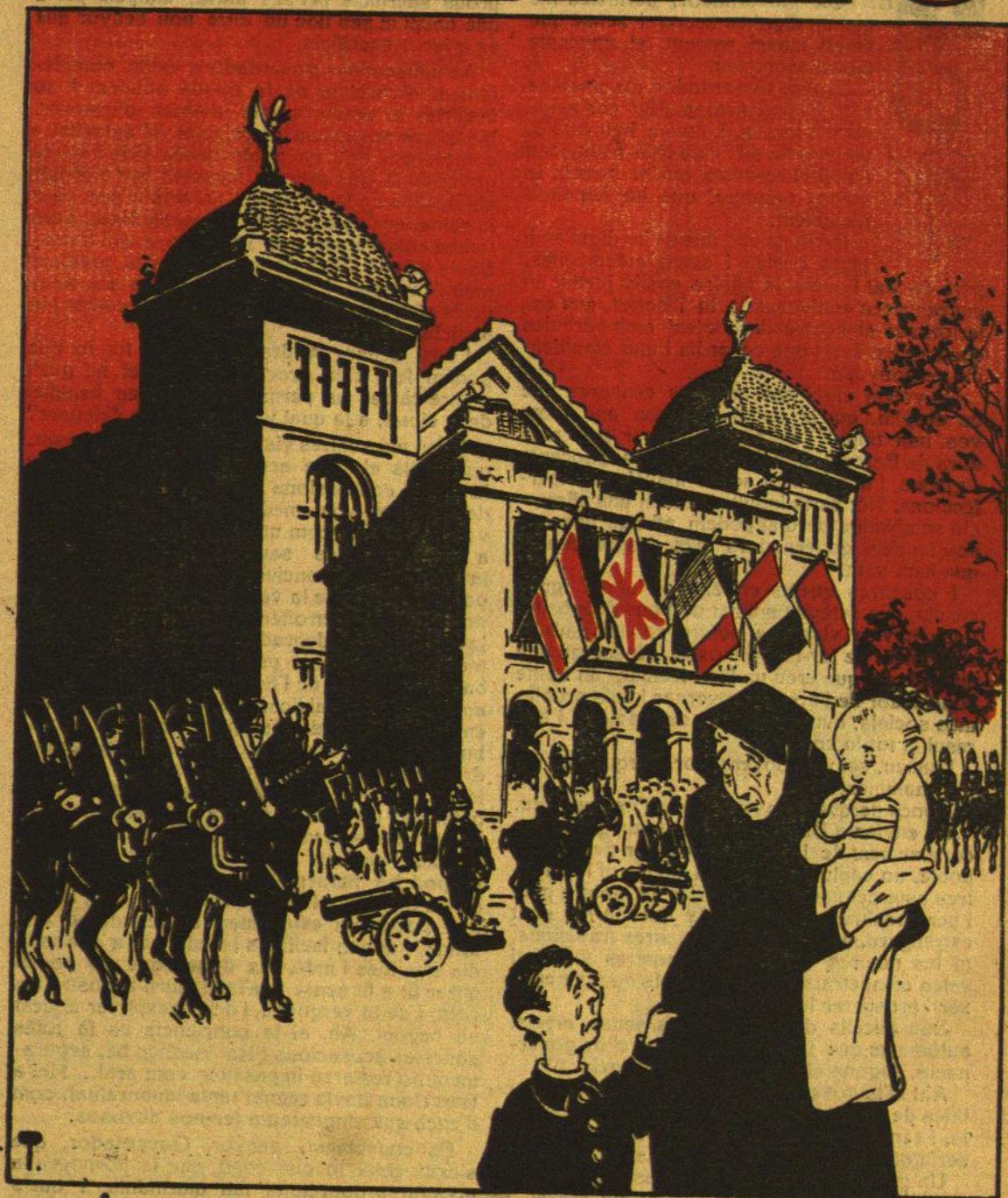

L'HEREU

UNA VÍCTIMA DE LES VAQUES

—Ja ho veus, fill meu, quanta força!.. Si'l teu pare hagués sigut protestant, potser li haurien guardat les espatlles!

ENYOR Governador, permeteu-me que us digui en secret i sense que ningú n'hagi esment, el concepte que ns mereixeu.

Senyor Governador, els catalans sempre ens hem perdut per ésser massa francs, i, com a bon català, us haig de dir, amb tota franquesa i amb el respecte que'm mereix la vostra persona, que ho feu molt malament.

Perdoneume que us ho digui amb tanta cruesa i sense eufemismes, però és tant funesta la vostra gestió i teniu un concepte tan equivocat de la llibertat, que exterioritzar el nostre descontent amb paraules encobertes, seria una covardia i una claudicació vergonyosa.

No volem significar amb les censures que us dirigim, que'ls demés Sanxos que, com vos, han tingut l'alt honor d'ésser governadors de Barcelona, hagin sigut uns ignocents angelets, i uns homes sense malícia ni imperfeccions. No; seria injust si féssim una afirmació semblant, però sí podem afirmar que vos sou un dels governadors més despreocupats que hem patit.

I nosaltres que'ns crèiem, oh santa ignocència, que estàveu animat de bons propòsits, i que havíeu vingut a nostra capital amb el sant intent de fer-nos ditxosos. Nosaltres que suposàvem que ereu un intel·lectual, un home coneixedor de l'art de governar i dels problemes socials, avui tan difícils de resoldre, i heu resultat tot lo contrari.

I sabeu, senyor Governador, perquè ho feu tan malament?

Doncs perquè no'ns estimeu ni'ns coneixeu.

Us envien a Barcelona i teniu un gran desconeixement de la manera de ser del nostre poble, no capiu els nostres ideals ni les nostres aspiracions, sentiu parlar la nostra gent i per vosaltres és lo mateix que parlés gent estrangera, no coneixeu les nostres tradicions, ni les nostres virtuts, ni'ls nostres vicis, ni esteu competrats amb els ideals que fan créixer i prosperar la nostra ciutat.

Sou aucells de pas; plantes sense arrels; automates que fa moure'l ministre de governació, segons el moment polític exigeix.

Ah! si'ls governadors que'ns envien els polítics de Madrid, coneguessin el caràcter català, i sentís sin amor per la nostra ciutat, prou seria més beneficiosa la seva gestió.

Un governador no hauria d'ésser un despot que imposa arbitrariament el seu criteri, i obliga, vulgues no vulgues, a complir les seves disposicions, sinó que hauria d'ésser bo

com un pare que aconsella i fressa'l camí del bé an els fills que estan sots la seva tutela, i l'autoritat deurien basar-la amb la justícia, fent respectar les lleis que regulen la vida dels pobles.

I ara, què és un governador, senyor Andrade? Es un agent del govern, un representant de la fracció política que governa, un aspirant a ministre, un bon senyor que quan ja ha fet... prous sacrificis pel seu partit, dimiteix per a que ocupi el seu lloc un altre bon senyor que ve a fer... sacrificis.

Actualment els governadors estan completament divorciats de la opinió pública, i no inspiren el respecte que deurien d'inspirar. Nosaltres respectem el principi de autoritat, i comprenem que un poble sense lleis i sense governants que estiguin facultats per a dirigir els destins de la nació, és un poble que va a la ruina, que està destinat a desaparèixer, però també comprenem que un home a qui li confien la missió difícil de governar, deu predicar amb l'exemple, i procurar que tots els seus actes sien presidits per la raó, la moralitat i la justícia.

I vos, senyor Andrade, heu fet tot lo que podíeu fer? Heu procurat fer tot el bé que'l vostre càrrec us permet realitzar en benefici de la ciutat, a la qual veniu obligat a defensar?

Quan els vostres visitants us deixin reposar, quan tots els que acudeixen a vos pidolant favors i concessions justes o injustes, deixin de molestar-vos, mediteu en la soletat de la vostra cambra, com un penitent que's disposa a confessar les seves culpes, i sentireu la veu de la consciència que us dirà: Tú podríes retirar de la venda tots els llibres pornogràfics que atrofen els sentiments de la joventut, que'ls degraden i'ls envileixen, i permetes que s'exposin públicament, excitant les baixes passions de l'home; tú podríes fer desaparèixer les publicacions d'una sensualitat embrutidora, i deixes que's venguin, contribuint així a la degeneració de la raça; tú podríes prohibir que funcionessin en diferents indrets de Barcelona, aquelles seductores maquinetes, inventades per a apoderar-se dels diners precisament de la gent que més els necessita, i permetes que impunement funcionin; tú podríes perseguir a tots aquests homes sense dignitat ni consciència, que, com a pretext, posen un establiment de begudes o una fonda, i donen facilitats i medis per a que cada dia sien més i més, les dones que no poden mirar fit a fit sense que'ls hi surti al rostre els colors de la vergonya, i deixes explotar aquest vil negoci. Ah, si la consciència us fà totes aquestes acusacions i les mediteu bé, segurament no restareu impassible com ara!... Mai a Barcelona havia regnat tanta immoralitat, com d'ençà que vinguereu a fer-nos ditxosos.

Es convenient, senyor Governador, que s'eviti, costi lo que costi, que la pornografia prengui proporcions tan alarmants, i que's venguin llibres que degraden la dignitat humana.

Potser us motejaràn de reaccionari, i us diràn que sou enemic del progrés i de la llibertat, però an els que això us diguin, podreu dir-los-hi, que mai la immoralitat i el llibertinatge han sigut propulsors de l'engrandiment d'un poble.

Cal perseguir als que mercadegen amb llibres obscens, i an els qui valent-se de la caricatura embruteixin als poble. Ja sé, senyor Governador, que lo que faig és predicar en

desert, i que'ls meus planys i les meves quel·lexes us faràn somriure irònicament...

Sou un autòmata, un agent del govern i heu de fer lo que us manen.

El partit al qual teniu l'honor de militar, s'anomena pomposament «Lliberal-conservador», i de alguna manera ha de demostrar la seva filiació lliberal.

El lliberalisme, per lo que's veu, és la salvació d'Espanya.

CIVERETTA.

DE COP I VOLTA

Tots els periòdics d'Itàlia a Espanya estant alabant per el modo d'obsequiar-ne recentment a llurs paisans que han visitat, de passada, a nostra Ciutat Comtal i a Madrid, tots ells quedant-ne de casa nostra emprindats, refermant aixís la fama que tenim—modestia apart—d'arxivers de cortesia i altres títols consemblants, mercés a n'el bon concepte que ja fa segles formà de nosaltres En Cervantes... (I això que era castellà).

De segur que d'Anglaterra els diaris faràn igual per les atencions rebudes els missioners protestants amb motiu de l'Assamblea celebrada a Belles Arts.

A propòsit: és lloable que als estrangers visitants se'ls festegi i afalagui per a deixar ben sentat el bon nom de Barcelona i de les autoritats; emprò també convindria (si a ne'ls forasters se'ls fan agasalljos per a atraure'ls) que als que vivim a Ciutat se'ns tractés... com als de fora; ja que'l ser de dins rés val.

A En Belmonte, el *Fenómeno*, (que no sé si és estrafet per a aixís anomenar-lo, perquè jo, doncs, no'l conec) ha tingut una *cogida* que a n'els idòlatres d'ell els té que no'ls deixa viure per por de que'l *xiribec* deixi en mal estat al *Mestre* de l'art excels del toreig.

I les *Gazetes* taurines, oficialment per dever, dúen el *parte* d'ari del estat del gran pacient, qual desgracia, per desgracia, té amb l'ai al cor als fervents partidaris de les banyes... que hauríen de dur-les ells.

Per fi, se n'ha anat l'Alcalde per no poder fer seguir juntes l'acta i l'Alcaldia. A l'últim, allí a Madrid

ho han trobat incompatible ser diputat elegit i batlle, tot d'una peça, com era tot son desig...

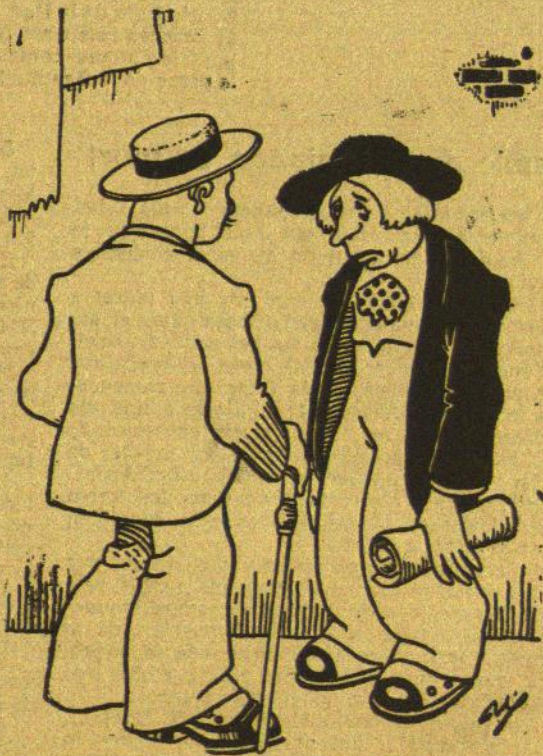
Això 'ns tenfa en gran ansia a tots els barcelonins... que probava aqueix mal viure per ell amb tan de neguit?... que era un alcalde de talla, no volent ser substituït pel tinent alcalde elèctric, l'incommensurable Pich que fa mèrits amb la vara (que és de freixa en els seus diis) cada vegada que's queda a fer de batlle inrerí,

pegant garrotada seca als séus súbdits més tranquils i fent milliores urbanes... que's queden a mig camí.

Com per terra poder fer més vagues, no se sab quines, ara 's veu que entren en torn, per variar, vagues marines de pilots i capitans que als naviers cerquen bronquines...

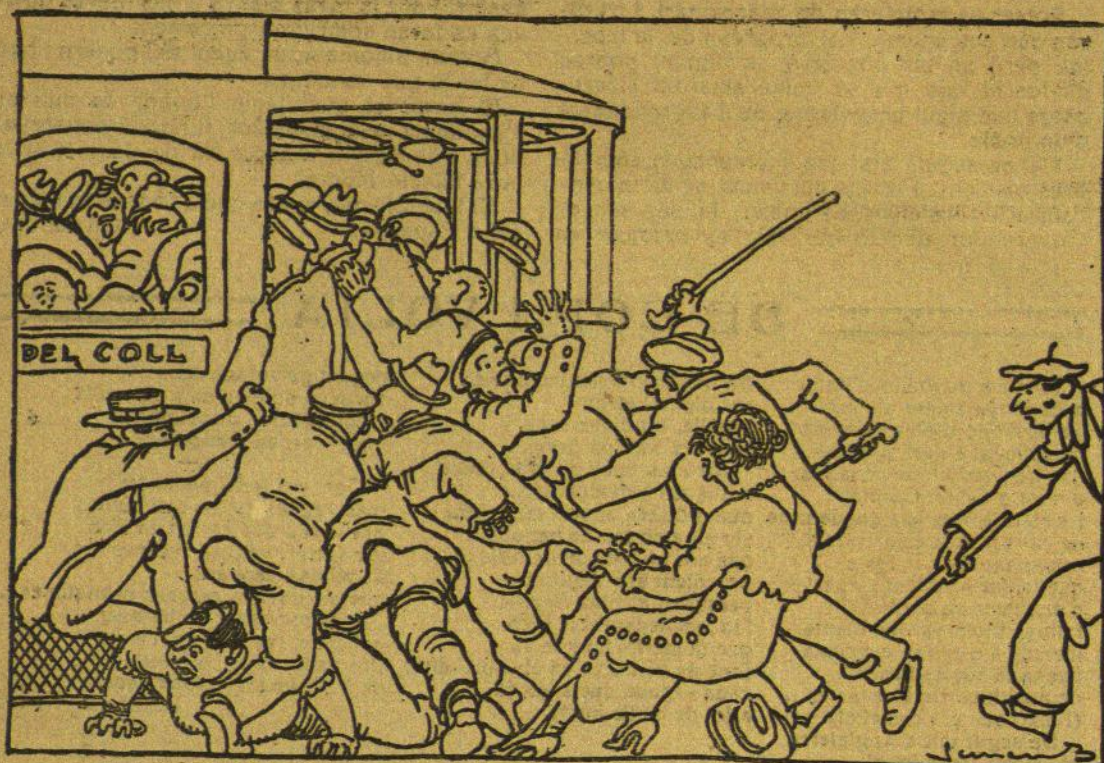
I, segons deia un barquer que en el port caça gavines, fins faràn vaga 'ls pilots oh Deu! de les *golondrines*,

PEPET DEL CARRIL.

EL PREMI FASTENRATH!

—No t'han premiat la comedia que has presentat?
—No, noi; m'han ben *fastenrath!*

Si a la festa de la Pau
se barallen pels tramvies
i què faràn quan commemorin
la presa de la Bastilla!!

L'amic de la mainada és mort

Els nostres infants estan apenats perquè l'Avi, que tenia més coneixement que molts homes que jo conec, ha deixat per a sempre als seus companys de gavia.

Tots els seus amics de captiveri han plorat a llàgrima viva, lo mateix que si s'hagués mort el seu llibertador. Com que'l veien tan ben sapat i possessor d'una trompa descomunal, creien pobres, que el dia que se li acabessin els llenguets començaria a trompades, foragitant del Park a tots els guardians assalariats que són els culpables de que'ls lleons no puguin tornar a les selves de l'Àfrica, el condor a volar arràn dels cels d'Amèrica i els tigres a córrer lliurement per les terres inhospitalàries de l'Índia. Pobres feres, com l'han sentida la mort de l'Avi.

L'Avi era nat a llunyes terres y desseguida que gustà el nostre pà que deu tenir mil gustos pels que no han menjat altra cosa que herbes insubstancials, se declarà entusiasta i partidari de la llengua catalana. Al revés de molts que jo conec, que fa molts anys que mengen el nostre pà, i bon profit els fassi, i encara no'ns volen entendre.

Ja li podíeu dir al nostre simpàtic Avi: Sopla!... levanta la trompa!... que ell restava impassible, lo mateix que se li preguntessin els anys que té... Però en canvi un ballet li deia fent cantarella: Avi, bufa, i hauríeu vist quines buferrades donava...

El nostre Avi, era agrait; sabia que'ls catalans l'alimentàvem, i volia correspondre a les mostres de simpatia que continuament rebia.

Si no hagués sigut tan prudent i tan entenimentat, hauria sortit de la gavia, per anar a donar un tom per Barcelona.

El nostre Avi, se sentia barceloní, encara que fos *indio* per naturalesa.

Estem segurs que, si l'haguessin nomenat alcalde de nostra ciutat, ho hauria fet millor que en Sagnier. Aquest senyor podrà ésser un *trompa* de R. O., però el nostre Avi era més intel·ligent i més entenimentat.

Ha passat la vida com un diputat de la majoria: menjant, dormint i veient com els demés mortals treballen; per això es mereix el títol de *senyoría* i que'l prengui per patró tota la burocràcia d'Espanya.

Talment com la joventut de nostres dies no tenia ideals, i no adorava altre deu, que'l deu Pà, lo qual no té res d'estrany si tenim en compte que, com la majoria dels homes dels nostres dies, estava per lo positiu i lo pràctic.

Els que més han plorat la seva mort, són els infants. Jo'n conec un que's volia posar dol i de totes passades volia assistir al seu *enterro*.

De qué haurà mort, pobret? De vellesa no, perquè tot just era una criatura. Oh! que és misteriosa la seva mort!

A mi ningú'n treurà del cap, que de la seva mort, n'és responsable el clero.

QUIMET.

Olla barrejada

L'altre diumenge hi va haver al Coll la gran berenada i per més que, segons crec, devia ser festa blanca, per un sarcasme crudel i per la llei del *contraste* va ser *merienda de negros* perquè allí tothom campava per sos respectes, i això que de respecte no'n gasten els que hi varen assistir, tots ells de la tarregada. Si era festa de la pau, el nom no li esqueia gaire puig segons me varen dir quan ja a casa tots tornaven per el tramvia agafar s'armaven tantes batalles de pinyes i de bolets de batusses i castanyes que la pau, la santa pau que aquell dia festejaven avergonyida a un recó tota plorosa restava, i en quant a blanc no hi va haver sinó un devassall de nates que's repartiren arreu els uns concurrents als altres. En fi, siguié un èxit (?) gran l'èxit de la temporada.

Encare que jo el dimars del pobret «Avi» os parlava dient que estava malalt, el *certus es*, que'l dissabte avans, dintre el gabial ja havia *estirat la pata* deixant en gran desconsol a tota nostra mainada. Els noiets quan van al park, al veurer buida la gabia, anyorant-se del *amic* reclamen que'n vingui un altre, i parlen tots de sa mort com una inmensa desgracia. Jo també he filosofat de la seva mort tant ràpida, al plé de la joventut (poc més de trenta anys contava) i en ma cambra de treball m'he dit més d'una vegada, seguint la llei del contrast, obsessió d'esta setmana, perquè sent jove i solter tothom «Avi» el nomenava i'l creien intel·ligent essent un *trompa* de marca.

Diu que la pell curtiràn per renovar-ne les *trampes* les *trampes* que ixen cada any

del Corpus movent gatzara i que al museu Martorell hi duràn la carcanada. Ho trovo un gran pensament lo de guarnir les timbales de les trampes amb la pell de l'elefant, puix sent ample i llarga, les podràn fer grans, que semblaràn dos places de toros i aixís arreu quan vagin fent la passada pels carrers, tothom veurà que les *trampes* de la Casa del Comú, son grans, tant grans

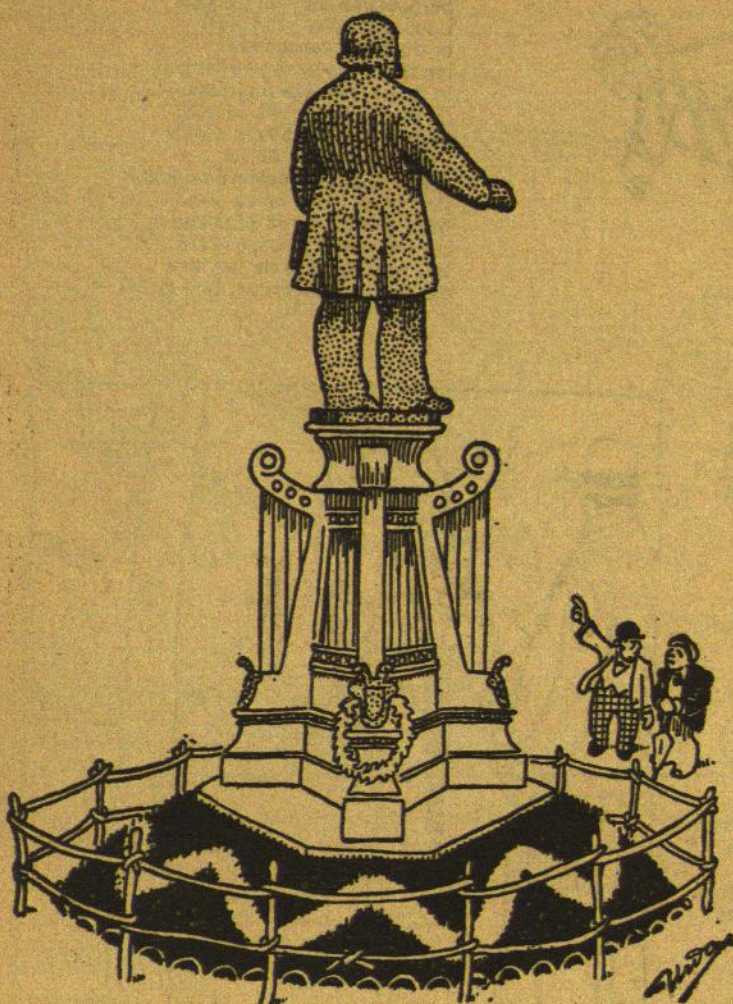
Ella.—Li han sortit molts pretendents; ella diu que no's vol casar mai.

Ell.— Mail Doncs que faria tota sola amb la seva fortuna?...

com no se'n coneixen d'altres mentres hi hagin allí dins tota aquella cultivada de radicals afamats que no tenen més que barra.

CABALER.

- Aquest monument és el del gran music Clavé.
- Devia ésser music de corda.
- ¿Per qué ho diu?
- Per la barana, home.

Senyor Governador

Encare dura lo del Colisseu que li denunciarem en el nombre anterior, amb tot i la policia que estava allí de centinella.

Durant tota la setmana s'ha jugat al set i mig, al aire lliure, que aixís son les glories cercades d'arbres, que en dit establiment fan de reservat.

I com si no fos prou burla, fer-ho a quatre passos de la parella petrificada al antic barracot del crim, dijous hi hagué una desgracia que s'ha amagat curiosament.

Dijous al matí, desembarassant el local de les taules de consumacions, es donà una *corrida de toros* amb un badellet que devia ser un Miura, perquè un jove torero que acabava la carrera d'advocat, tingué de passar al Hospital Clínic amb una cama esmicolada.

Aixís s'ens ha contat. Nosaltres no més direm: Senyor Governador ¿Quosque tandem?

REGIDORENQUES

Tu qui fores currutacu
i et tenies per noi macu
quan rissaves bigotet,
i encalsaves les minyones,
que et semblaven més bufones,
al passà un carrer estret;
tu que amb tal de fer pessetes
no venies fils ni betes,
per no ser betes i fils,
prò de cordes i cordetes
i cordills, per tes manetes,
n'han passat a cents i a mils;
tu qui fas de regidor,
com has fet de radical,
perque si, per fè'l senyor,
per fer l'anticlerical,
perque ets sols un infeliç,
creu-me i valga't mon avís,
deixa'l truc regidorenc
per ser sols l'Anton Cuadrenc.

PEP DE L'OLI.

Un mal-entès

La Munda envia a la seva noieta a buscar tres unces de butifarra crúa a la tenda del davant.

—Butifarra crúa ¿sents? Vés depressa.

—*Bueno*, mare.

La noieta baixa l'escala roncejant perquè té mandra.

La seva mare, des del balcó, aixís que la noieta surt de l'escala, veient que va poc-a-poc, li crida:

—Noia, cuita!

—*Bueno*, mare.

Torna la noieta de la tenda amb tres unces de butifarra cuita.

La mare, feta una fúria:—¿No t'he dit crúa?

La noieta.—Però si vostè des del balcó després m'ha dit cuita!
(Històric).

L'HEREU DE LA GARRIGA.

Aplec de la Sardana

S'están portant amb gran activitat els treballs de organització d'aquesta patriòtica festa, que enguany farà vuit anys que se celebra i per les impressions que s'entenen, és de preveure que revestirà més solemnitat, si és possible, que'ls anys anteriors.

La notabilíssima cobla «La Principal de Perelada», ha sigut ja contractada per a l'execució del programa que, com de costúm, no se sortirà de lo típic dels nostres Aplecs.

Per a ésser estrenades a n'aquesta festa, que ha de tenir lloc a Vallvidrera el diumenge dia 7 de juny, els mestres Enric Morera i F. d'A. Font han fet entrega a la Comissió Executiva de dues hermosíssimes sardanes titulades «Serenata» i «Princeseta Bruna».

Ademés el mestre Morera n'ha escrita una altra que també serà estrenada en la festa i que porta per títol «Ells i nosaltres». El qui coneix l'intensíssima «Catalonia» del gran music pot endevinar el valor patriòtic que aquesta nova sardana deura tenir.

Han promès també sardanes inèdites els mestres Pujol, Serra, Lleonsi i Quintana, els títols de les quals es faran públics aixís que'ls sàpiga la Comissió executiva.

Els treballs d'organització segueixen amb gran activitat, i tot fa esperar que la festa nacional de la nostra dansa no desdirà en interès de les dels anys anteriors.

Enguany probablement tindrà lloc a la nit del dia del Aplec en el «Teatre del Bosc» una gran festa de teatre català.

Dintre de poc es farà públic el programa definitiu de la festa.

Acudits

Entre estudiants:

—I perquè te'ls vols vendre'ls llibres?

—Per a comprar-los venturers, que resulten més barats.

Entre escriptors:

—Guaita quina qua.

—Es clar, com que escrius amb tinta xina.

Entre companys:

—L'altre dia vaig veure an en Peret.

—Carat, vols dir que no és mort?

—No portava pas dol.

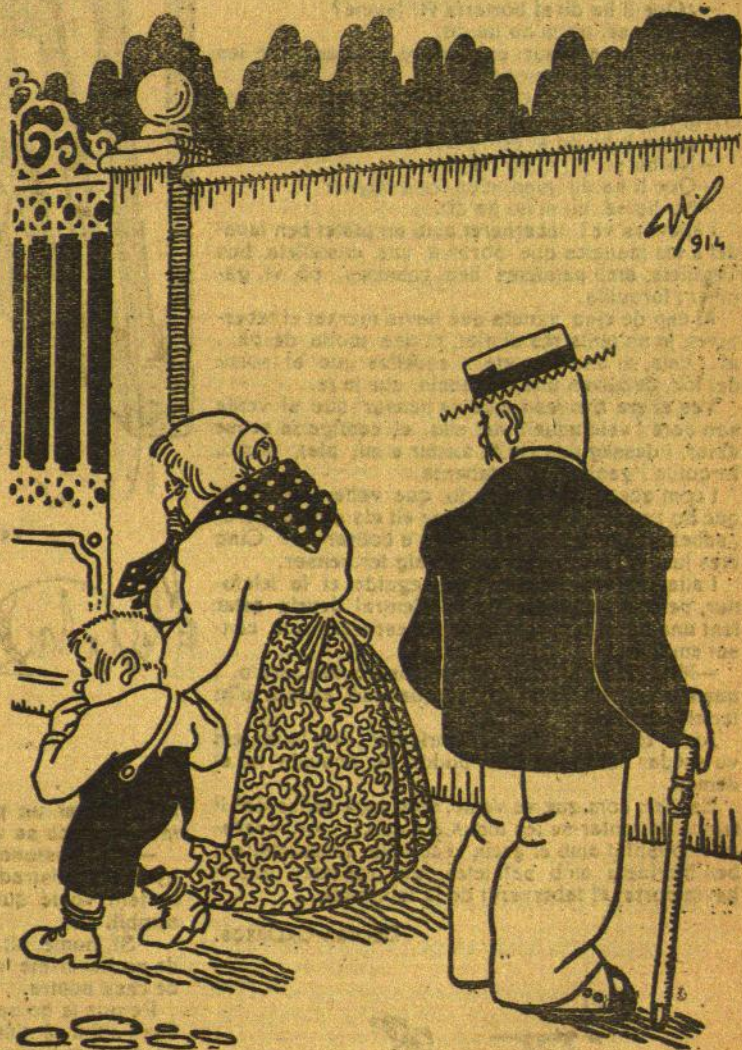
M. CORTINES.

Historia verídica

Parlo del temps que jo estava colocat. El fill del meu amo tenia un caràcter molt nirviós, i feia lo que li dava la gana.

Un dia al dematí, em compareix més tart que'ls altres dies amb un mal humor de mil dimonis.

Però, això sí, traginava una gana... Oh! quina gana, figureus que eren les 11 del dematí i encara no li havien donat esmorzar, perquè crec que havia fet una picardia, i no's pensin que fós petit, no, ea... al menys tenia aquell bordegàs, vint anys complerts.

DE LA MANIFESTACIÓ BLANCA

—Segurament aquest nano, deu ésser un protestant de la guerra.

Però això sí, tot sovint feia enfadar al papà i a la mamá.

Doncs ell tenia molta gana, i lo pitjor de tot és que no podia passar sense esmorzar, perquè l'hora de dinar era massa lluny encara.

¿Saben doncs, quina en va fer?

Son pare tenia molta mandra i encara no havia comparegut al despatx. Com que portava tants cèntims, ell que sí que'm diu:

—¿Sab qué podría fer, Jaume?

—Digui.

—Miri, arribi's a n'aquesta taberna d'aquí llevant i digui al taberneret que'm porti una costelleta, ben fregideta, amb patates ben rossetes.

Jo que sí que m'hi arribo, i així que torno a ser al despatx comença a preguntarme:

—¿Que li ha dit?

—Ah! que sí, que ja ho portarà.

—¿Que li ha dit si trigarà gaire estona?

—No ho sé, no m'ho ha dit.

I veient que ja no'm preguntava res més, vaig anar continuant la meua feina.

Però, ca... encara no havia fet una ratlla em torna a preguntar:

—¿Que li ha dit si portaria vi, Jaume?

—No ho sé, no m'ho ha dit.

I em torno a posar a escriure pensant que les preguntes ja s'havien acabat.

Pero, no, no; encara no feia mig minut que escrivia torna a preguntar-me:

—¿Que li ha dit si portaria pa, Jaume?

—No ho sé, no m'ho ha dit.

—Que li ha dit quan m'en faria pagar?

—No ho sé, no m'ho ha dit.

I allavors ve'l taberneret amb un platet ben tapat a les manetes que portava una costelleta, ben fregideta, amb patates ben rossetes, pa, vi, ganivet i forquilla.

Al cap de cinc minuts que havia marxat el taberneret, ja no tenia res al plat, ni una molla de pa... ni... vaja, ni una patateta d'aquelles que al sortir del foc, deixaven una fragància, que ja ja.

Ves si era *travieso*, que va pensar que si venia son pare i veia aquell plat allà, el castigaria sense dinar, i desseguida em fa tornar a mí, plat, porró, forquilla i ganivet, a la taberna.

I com que ell no sabia lo que valia, em va dir que ho pagués jo sense dar-me ell els diners, però, ¿saben quant temps vaig trigar a cobrar-ho? Cinc dies justos i encara perquè li vaig fer pensar.

I allavors ve son pare i desseguida el fa telefonar, però la senyoreta de la Central deuria estar fent una bacaina: i tant el va fer esperar, que cansat em digué:

—Miri, Jaume, posis vosté mateix al aparato, i quan contestin avissin, perquè sinó, encara m'hi farien florir...

Així que vaig agafar l'auricular, tota la mà em va quedar llardosa i amb pudor de costella tot el dematí.

Es clar, com que va venir son pare sense dar-li temps de rentar-se les mans, va deixar tot l'aparató empastifat amb el greix d'aquella costelleta tant ben fregideta amb patates tant rossetes que li havia portat el taberneret de la taberna.

ESCURA CALAIXOS.

M'ha vingut a veure nostre estimat Director.
Millor dit el senyor Director de L'HEREU.
I amb aquell posat de desmama criatures que té,

Per fi la fam ha vençut aquesia fiera indomable

m'ha deixat un plec de papiers damunt la taula i m'ha dit amb sa veu de contrabaix:

—Miri, bastonaire; aquí té uns comptes que'l senyor Administrador m'envia com incobrables i per lo tant vosté que és home de lleis faci el que li sembli.

—Sí, home, sí; tot lo que vosté vulgui, amb tal de no haver-me d'entendre amb aquet Villaverde de casa nostra.

Perque ja ho sab vosté. Ell ens paga bé i a l'hora, fins l'últim cèntim, però, ¡carai! a l'hora de cobrar no deixa escapar ni una rata.

A mí fins em demana compte de les quartilles que gasto.

Aquí em teniu, doncs, senyors corresponsals de dins i de fora i del món enter que no heu pagat; ni pagau, ni penseu pagar.

Banquers i Caixes de crèdit, *Orans Magazins* i petits adroguers i taverners; carters, *kioskers* i tots quants heu rebut L'HEREU a l'engròs o a la menuda, i are que heu de pagar feu el sort, el mut i el cec, jo us dono aquell plaç de cortesia que els lletrats catalans tenim per costum, quan el donem.

Aquet plaç es el de 15 dies o sien dues setmanes, o sien dos nombres, o sia fins al nombre 81.

Coplem de *El Progreso* de dijous passat:

«EL CONFLICTO DE La Publicidad

La comisión nombrada el domingo último para continuar los trabajos relacionados con el conflicto de *La Publicidad*, celebró reunión anoche, dando principio al examen de los documentos cambiados entre Unión Obrera de Arte de Imprimir y el presidente de la Sociedad Anónima *La Publicidad*, señor Miró y Trepal.

Dar efectividad al acuerdo de una asamblea de publicar los nombres de los desaparecidos trabajadores que sin escrúpulo alguno se prestaron a ocupar los puestos de los compañeros despedidos.

Hélos aquí y téngalos presentes los obreros conscientes:

José Ester, Antonio L. Amich, José Gomez, Julián Delapuerta, Angel Viso, Angel Diaz, José Sirés, Antonio Pérez, Mariano Cutilla y Fernando Pescador.

Eh, que'ls sembla? Aquets son els que acusen de delators, als que donaven fe dels crims de la setmana tràgica.

Els que constantment atfen a la revenja contra els *esquirols*.

Els purs, els nobles, els austers.

SOND:

Tinc de tornar amb allò de les cabres.

El dia de la pluja, les senyores cabreres, no direu que no les tracti amb modos, arribaven els remats arràn de paret dalt de les aceres, obligant als vianants a baixar al carrer, i enfangar-se.

I visca en Pich i la Pepa,

visca la Pepa i en Pich;

I al que li toqui la plepa

que s'aguantii amb el dit xic.

SOND:

El Progreso de dijous dedicava l'editorial a llaor i gloria del Rei en persona.

I fins deia que quan una monarquia estava representada per un Rei tant progressiu com D. Alfons, podia transigir-se amb ella i ell.

Amb tal que D. Alfons fes com Carles III al qui comparava i tragués als jesuïtes.

M'asseguren que en Peret

quan va haver llegit això,

va cridar com un ximpler:

quin paper faig, are, jo?

SOND:

Retallem de *La Vanguardia*:

«En la calle de Vallespir, ayer mañana un grupo formado por unos cuatro o cinco individuos, carreteros huelguistas según informes oficiales, disparó seis tiros de revólver contra el carretero Esteban Carreté Martí, de 27 años, soltero, que guiaba un carro de don Daniel Martín. Los proyectiles alcanzaron al infortunado obrero, que resultó gravemente herido e hirieron también a la caballería en la cabeza.»

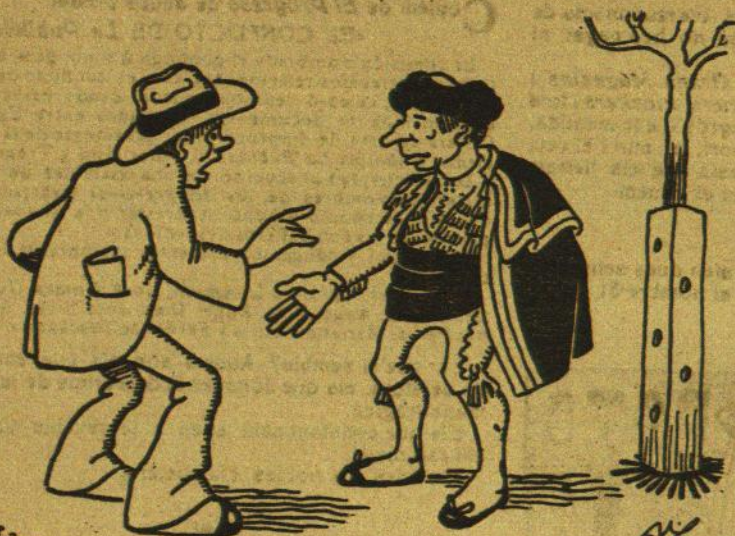
Vostés creuran que a *La Vanguardia* li ha mesrescut això algún comentari honrat contra un governador que no serveix per a garantir la vida dels ciutadans.

Doncs, no senyors; aquí s'estàn assassinant, a diari, honrats obrers.

En els mitings vaguistes es recomana, a les barbes del delegat governatiu, seguir la mateixa conducta, i Barcelona en pés, no s'alxeca contra un governador i una policia que, no saben evitar aquests assalts, en *quadrilla*, en plena ciutat.

SOND:

SOND:

LES CORRIDES ENTRE SETMANA

---Però, aon vas aixís, Sarrampion-chico?

---Home, si uno no té apenas tiempo de cambiarse de traie: toros el lunes, toros el martes, toros el miércoles, etc., etc.

---¡¡...!!

Si volen sapiguer lo que duràn els diaris de la setmana, jo us ho diré a la avençada. En Joan Pich i Pon s'ha llevat al matí. El senyor Pich ha anat al carrer de dalt. L'alcalde accidental ha passat pel carrer de baix. El senyor Pich ha fet tal cosa i tal altre. Res; lo mateix que'ls cèlebres prínceps de Battemberg quan son a Madrid.

Per cert que m'han assegurat que una de les pen-sades que ha tingut nostre Batlle, amb motiu de la vaga marítima, ha sigut muntar un servei de automòvils per a anar a Mallorca.

Però sembla que li van treurer del cap.
¡Quina llàstima!

En Junoy an el Senat
quin discurs hi ha fet [renoi!
i en Rahola i en Junoy
¡quin parell que s'han trobat!

Diu El Progreso:

«No; ni guerra, ni escuadra.
El pueblo debe decirlo en alta voz, salir a decirlo a la calle; que se nos oiga en todas partes. Ni guerra ni escuadra».

¿Però no havíem quedat en que la manifestació blanca del dia 5, havia sigut un verdader plebiscit en favor de la pau?

¿I encare hem de tonar-hi? ¿Encare hem de cridar més que al Coll?

Està vist que en aquell diari ens volen fer passar la vida al carrer, fent comedia.

Ja ens dirà de quin color hem d'anar vestits quan hi tornem.

I segueix:

«Esa mentida oposición de Allendesalazar, de Rodríguez Sampedro, de Maura y Gamazo, de conservadores y liberales, debe convertirse en una oposición verdad, en una fiera oposición, en una oposición tan dura como la que se haría al extranjero que se atreviera a hollar nuestro derecho».

Va bé, va bé tot això, però em sembla que aquí hi falta un nom.

El d'en Lerroux.

Perquè es molt còmic això de que aquí cridi i esvaloti, i al Congrés on podria dir i fer tot això, calli i encare més, no hi comparegui.

En canvi, quan hermos l'espectacle que està donant la Mancomunitat.

¡Quina virior, quin seny en la Presidencia per a estudiar i realitzar les aspiracions de Catalunya!

Tots els Municipis van enviant les relacions dels

camins veïnals que necessiten per a desenrotllar sa riquesa i això manté viu aquell optimisme primer i únic a Catalunya.

L'optimisme incommovible d'Enric Prat de la Riba.

Que no badin els viticultors de Catalunya amb la qüestió dels vins a Alemanya.

Recordeus que fa temps que L'HEREU ho digué.

El ferrocarril elèctric a la frontera s'endurà nostra independència cap a la frontera.

Primer la econòmica i després l'altre.

Alemanya ens el farà pagar el conveni franc-espanyol.

M'estic al balcó. Es diumenge a la tarde.

Gananc... gananc... miro, un remat de cabres; ¡que bufones, amb les metes esllanguides i gairebé arrossegant algunes d'elles.

Les conto, no més n'hi ha 19, ¡qué poques!

Van passant i gananc... gananc... un altre remadet, oferint la mateixa visió.

També eren poques, no més 17, i gananc... gananc... un altre remat.

Aquest ja donava més gust, eren 24 o sfen dues dotzenetes.

I com que a Barcelona, eis pobrets municipals i urbans han de fer de porters, les cabretes anaven per l'acera.

Aixís s'estalviaven de fer mal an algún automòvil pel mig del carrer.

I els vianants ben educats els hi cedíen el pas.

Jo ja ho diria an en Pich això, però no en freuria rés, perquè això el pobre Pich i Pon ho té com un progrés de la ciutat-corral.

Tampoc puc dir-ne res al doctor Bartomeus, perquè aquet pobre senyor està ocupat buscant el tifus a les aigües.

I no s'adona de que hi ha cabres que cabriden al mig del carrer.

I d'aquella llet beuen els pobres malalts,

La cosa ja començava ensofida, ve la pluja, no parà en dos dies i compte rodó: un diumenge sense sport, aburrit i fastigós.

Les curses dels viatjants, a l'aigua. El partit Espanyol i Universitari, que amb tant soroll estava anunciat, idem. Vetaquí que mercès a l'aigua caiguda, tot ha anat a l'aigua. El sol acte realitzat ha sigut precisament a l'aigua. Aï! qu'm mulló.

Els del Club de Natació, tot i sols tenir una petita part d'edifici, del que toca un quarto per cada 10 socis, no han pas perdut el coratge. Corregueren una prova de 150 metres, dedicada a classificar els peixos racionals que paguen 5 peles mensuals.

En Quimet Cuadrada, ídol de la platja, banyista, va guanyar el primer lloc. Eren 12 els que varen prendre part.

Ara veieu, doncs, nostre tràngul deportiu del passat diumenge i digueu-me si no n'hi ha per a fer-se soci del *Picis* i anar a pescar en canya.

De totes maneres tinguérem una novetat, mercès al director de telègrafs; els entusiastes de la cosa varen poguer presenciar, telegràficament, el desenllàs del partit final del Campionat d'Espanya, que's jugava a Bilbao, entre l'Atlètic d'allà i l'equip de l'Espanya, de Barcelona.

Una nova conseqüència a l'altra, donant detalls del transcurs del partit i els incidents haguts.

Després d'una serie de telegrams, ens diuen que hem perdut per 2 goals a 1. Ai de què!

A fe de Deu que estàvem convençuts de que perderia la nostra representació, però mai que ho fós per tant petita cosa.

L'Espanya ha jugat com a homes i mereix ésser felicitat.

En l'últim telegramet, s'hi llegia lo següent:

«...Todos los jugadores muy bien. Se ha perdido el campeonato gracias al dinero del Barcelona»...

Are prou, no m'emboico. Els comentaris que'ls faci el *Noi de Tona*.

ALTRES NOVES

Sfadium, revista, a pesar d'ésser molt formal i molt seria, té un cos de redacció i direcció que'ls agrada fer de tant en tant un dia de xirinola.

El diumenge en número de tretze i en un conjunt de pes de 817 kilos varen traslladar-se al cim de nostre mai prou visitat i admirat Tibidabo, a fer un esplèndid dinar, en commemoració de la sortida del mateix.

Allà hi haurien vist al simpàtic Cò, vestit de boy, fent propaganda pels seus. Al Josepet Armengué, el redactor *volàtil*, el submarino humà, l'autor dels dies d'un cotxet anomenat *David*, amb el seu tradicional barret forma aeroplà.

Al Sr. Corrodisses fent discursos. Cada hu era una nota divertida.

Acabades les fotos que per record varen fer-se, com que la gana apretava, va organitzar-se una cursa de velocitat fins a les escales de l'Hotel, i tal dit tal fet. El Sr. Moxó dona la sortida i cames ajudeu-me Tothom hi corria: en Cantó, Ricardo, Mestres, Boix, etc. Guanyà l'Arman, en Mestres darrera; l'Astell, el *sanyó* Cabot...

Eren tretze a taula. Algú's farà ric.

Varen dinar, acabant-s'ho tot. Després tornaren a Ciutat contents i satisfets i parlant de projectes que's duràn a terme si Deu vol.

Tots anaven xirois i trempats.

—Per fi, després d'un llarg temps, quan ningú'n tenia ni la més remota recordança, ens diuen que sortirà dintre pocs dies, el segon llibre de la Biblioteca de Sport, escrit pel jove Blasco.

Ens consta que'l retràs no ha sigut culpa d'ell i per això no cridem gaire.

Sé que val la pena (no cobro res per l'anunci).

—Al Real Club Marítim, estan de tràfec amb motiu de les regates que molt aviat podrem presenciar. Vindran equips bons de debó a fer suar als de casa, tant en les nacionals, com en les internacionals.

La regata de conoes són tres que han d'arribar primers; a veure qui tindrà raó. El Real vol guanyar, els de la *Ligera* també i la *Pequeña* ho preté igualment. Tot a l'hora no pot ésser, uns de sols i ben contents.

—Segons noves que hem recollit, la Unió Gremial o siguin els gremis de Barcelona, pensen fer unes festes sportives, concedint-se importants premis.

No hi ha cap dubte que si saben fer-ho'n treuran el profit merescut, a més de contribuir a la divulgació del sport en nostra Ciutat i a llur propagació, cosa que li agrahiràn tots aquells que hi professen amor i sentin orgull per a que Barcelona arribi a ésser una de les ciutats més deportives.

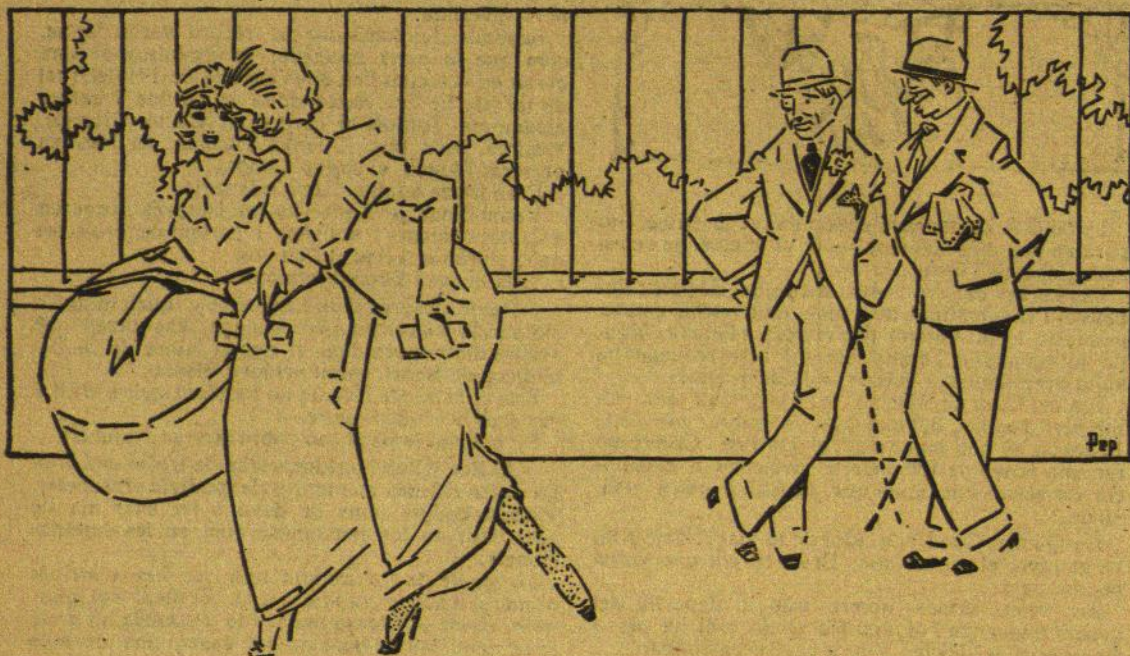
L'idea dels gremis és bona i els desitjem l'èxit més gran.

CARLITUS.

—Per què esteu tant trist?

—Perquè s'ha mort el millor parroquà que teníem.

—Veus, tant aristòcrata que soc jo, i en canvi m'entusiasma la classe... mitja.

La companyia que actua a Novetats ens ha fet conèixer la traducció de «Misteri de dolor» d'en Gual, feta bellament pel malaguanyat Lluís Morote. Tant que aquest notable escriptor havia treballat per a fer conèixer en llengua castellana, l'obra més humana d'en Gual, i no ho ha lograt fins després de la seva mort.

L'obra en conjunt perd i queda esfumada la personalitat de l'autor. Els italians diuen: *Traduttore, traditore*, lo qual veiem confirmat cada vegada que's representa una obra traduïda.

Comprenem perfectament que «Terra baixa» no agradi traduïda al castellà, perquè no hi batega l'ànima catalana, i els personatges parlen artificiosament, sense donar idea de la grandesa de l'obra.

El traductor d'una obra si vol traduir bé, ha de començar per sapiguer escriure igual o millor que l'autor que concep l'obra traduïda. Hi ha traductors que's creuen traduir bé, perquè saben i dominen dos o tres idiomes, i són moltíssims els que s'han atrevit a traduir obres de Shakespeare, d'Ibsen i de Goethe, i són mentalitats pobríssimes.

Repetim, doncs, que les traduccions deuen fer-les grans esperits, no volent significar amb lo dit, que en Lluís Morote no fos un escriptor notable.

En Borràs havia de donar deu funcions a Romea, i ha tingut de desistir dels seus propòsits. En Ricardito Calvo, ademés de ésser un actor dolent i amanerat, té pretensions. Volia, horroritzeu-vos, que en Borràs fes papers secundaris, i ell representar els personatges principals de les obres.

L'Enric, naturalment, no s'hi avingué, i com que en Ricardito de cap manera volia cedir, s'ha vist obligat a deixar-ho correr. Ja ho veuen, en Calvo es creu superior an en Borràs!... Un actor que no més serveix per a impressionar discos de fonògraf. No s'es tonto, Ricardito, medita lo que has fet, i pensa que d'actor i senyor se n'ha de venir de mena.

CANTACLAR.

●●●●

CONCERTS DE PRIMAVERA A CÀRREC DE LA «SCHOLA ORPHEÓNICA»

Per al dia 21, 24 i 25 d'aquest mes, l'esmentada entitat, prepara grans concerts, que's donaran en el gran teatre del Liceu.

En aquests concerts hi pendran part, solistes de anomenada i una orquestra de 80 professors, executant-se obres de Beethoven, Haydn, Schumann i d'autors catalans. Si'l mestre Marcet, que organitza'ls concerts, surt airós de son comés, podem considerar-lo com un dels músics catalans de més empena. Veritablement l'obra que's proposa realitzar és gegantina, i solzament poden portar-la a cap, mestres de regonegut talent.

En Marcet és un d'aquests mestres, per có tenim la seguretat que assolirà un èxit complet.

LAS GOLONDRINAS

Per fi s'ha estrenat al teatre Principal, l'obra tan bombejada pels diaris de Madrid. Com ja suposàvem, els elogis dedicats a la musica del jove mestre Josep Maria Lizandizaga, són un bon xic exagerats. Es irrisori comparar l'esmentat mestre amb el gloriós Wagner. La comparança no pot ésser més

ridícula. No obstant hem de regonèixer que és un music de talent i ben documentat, que té aptituds per a produir obres de gran volada.

El chor del primer acte és magnífic, i la escena darrera del tercer, revela un music de talent. En conjunt la musica, és un xic efectista, i propia per al públic de bona fè, que s'adorm sentint interpretar una sonata de Beethoven.

Del llibre no'n parlem, és de lo més cursi que ha escrit en Martínez Sierra. Llàstima de musica!...

BEMOL.

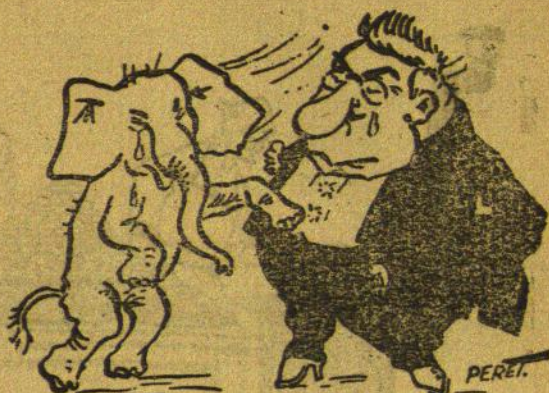

Una bandera

Està cridant poderosament l'atenció una hermo-síssima bandera que està exposada als aparadors de l'antiga casa Trius, Pallejà i Penna del carrer de Ferràn, la qual ha sigut dibuixada per D. Enric Farràn, i brodada per les alumnes del Col·legi del Sagrat Cor, del carrer de Salmerón, que dirigeix Donya Maria Pañella Casals.

Dita bandera està destinada a la Congregació de Maria Immaculada i Sant Estanislao de Kostka del Col·legi Comtal que dirigeixen els simpàtics Germans de les Escoles Cristianes.

Pot estar orgullosa l'esmentada Congregació de tenir una bandera tan hermosa que simbolitza els ideals que persegueix.

—Que diuen que tú ets l'animal de pell més groixuda? cà trompa, cà! De cara groixuda no n'hi ha pas cap com la meua.

Gimnasia llenguística

Un pot de pebrot, pot costar poc.

Ara és al foc el porc que fa poc han mort.

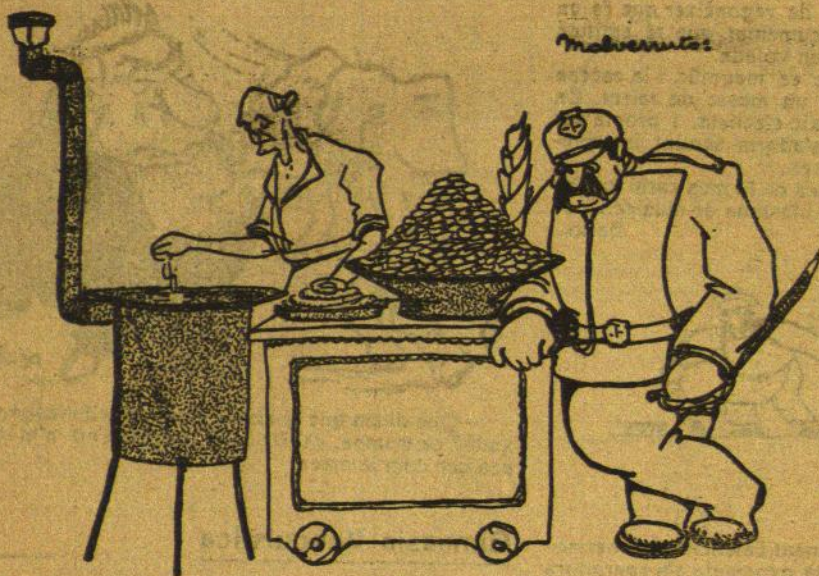
Ferrant farré forjant ferro fa fum fins fosc.

En Llorenç llauné, llimant llaunes llises s'enlluernà amb la lluentor de la llum d'un llamp.

FRET.

—En Pol diu que amb la moda actual... no som elegants..., ni resultem esbeltes..., ni estem decents? Vaja, que En Pol no sab lo que's diu.

GALDOSONIANES

—Em moriré treballant fins a l'hora de la mort, i no tindrè mai una pesseta.
—Oh!... Si això que tu fas en diguessis *Episodios Nacionales*, el nostre Ajuntament te'n hauria donat cinc mil.

Epígrames

Mai faig res espressament.
Tot ho faig per obehl
i no obstant en Celestí
m'ha fet quedar malament;
puig m'ha dit avui: ja't tinc
que has vingut a Barcelona
amb l'esprés de quarts de cinc.

El germà de D. Pascual
sab d'història Natural
i explicant que tots els corps,
sols se mantenen de morts,
no'm sorprengué gens ni mica
puig be viu i's fa prou rica
la senyora Candelaria
que explota una funerària.

FRET.

FUTURISTES

—Caram, només és la quinta part; doncs com deu ésser sencer aquest home?

EN LA TAQUILLA

—Una entrada?
—Pel «Trovador»?
—No, senyor; per mi.

ENTRE ARTISTES

—Vaja, Bernat, la teva novel·la és una *llaunada*.
—Naturalment, com que és la narració de la vida d'un llauner.

—Mira, Ramón: això que has fet de pendre culleres, no ho facis més, perquè'm faràs comprometre.

—Veuràs. Es fer un paper molt ridícul entrar a un cafè i no pendre res.

ENDEVINALLA

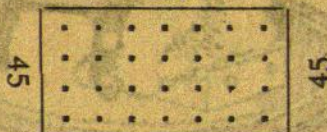
Si es mira del indret
és un animalet;
si'l mires pel detrás
és un animalàs.

UN VII.

SOLUCIONS AL NÚMERO ANTERIOR

JEROGLIFIC

135

135

Total d'arbres 6075.

ENDEVINAIRES: Manel Ricart, Llorenç Maldà, Lluís Durán, Miquel Valls.

J. C., Reus.—Rebut 3 pessetes. Està bé'l demés.
P. V., Sampedor.—Està bé el compte i lo que diu sa carta del 3.

M. P., Mollerusa. Conforme.

E. A., Olot.—Rebut giro. Digui'ns a quin compte va.

R. F., Tàrraga.—Rebut encàrrec.

J. P., Sabadell.—Rebut pessetes 4'50.

P. P., Vilanova.—Rebut avís. Va augment. Està bé'l demés.

J. C., Reus.—Rebut carta i diners. Està bé.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

L'HEREU

: Setmanari humorístic :
Surt cada diams

Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes

Número solt 10 cèntims

EN MONTERO RIOS

—¿Ha muerto el Avi? ¡Cielos, ahora me tocaré a mí!

—¡Ha mort l'avi! Si el volen substituir, per a que no quedi buida la gavia, jo'n conec un casi tan voluminós com ell.

—¡Jo pogués substituir-te, oh Avi! Tindría el pa assegurat per tota la vida!

—¿Aquest deu ésser el monument a l'Avi, oi?
—Sí noi.
—¡Doncs digues, que ja tenia el monument en vida, com en Romanones!